ВЕРЕСЕНЬ

1977

Київ

ЕСЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (1011)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ШИРЯЄВА

НА РОЗПУТТІ.

— Вирішуйте, каже, сами, а як вирішувати — не говорить!...

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ПЕРЕДБАЧЛИВІСТЬ

Акваріуми з рибками — не лише прикраса хатнього інтер'єру. Скільки часу, мороки вимагає це захоплення від аматора. Спробуй вчасно не помінять воду, і з рибками може трапитися біда.

На заводі «Автосклo» (м. Костянтинівка Донецької області) передбачили це і виготовляють акваріуми так, що подібне лихо виключене. Якщо сам господар забуде, що треба міняти воду, йому про це нагадують сусіди знизу. А все до смішного просто: акваріуми протікають.

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Тепер ні для кого не секрет, що запорука довголіття — фізкультура.

— Бігайте підтюпцем! Оджимайтесь від підлоги! Стійте на голові! Присідайте! Нахиляйтесь! І проживете до ста років! — чуються бадьорі заклики.

Відверто кажучи, я нейтрально ставився до всіх оцих рекомендацій, аж поки не побачив, що мій колега Кукняк вирішив прожити більше за мене. Все нахиляється й нахиляється, намагаючись дістати носок то лівого, то правого черевика.

Я вирішив не відставати од нього: ніби ненароком розсипав по підлозі сірники і по одному збирав їх. А він усе нахилявся й нахилявся: разів по двісті, триста, а то й чотириста на день. Я почав розсипати сірників удвоє більше. А він став нагинатися ще частіше. Дійшов до того, що навіть по дорозі до кабінету начальника теж робив оті свої нагинання.

Я з усіх сил намагався не відставати. Де там! Хіба з моїм здоров'ям тягатися з цим здоровaєм!

— І де в тебе стільки енергії береться? — запитав якось у нього.

— А що робити, — скрушно відповів Кукняк, — коли шнурки Львівської фірми «Галантерея» щосекунди розв'язуються!..

І. ТЕСЛЕНКО.

ЕФЕКТИВНИЙ МЕТОД

Часом настирливі трапляються споживачі. Скарги пишуть, незадоволення висловлюють, а буває — вимагають поміняти погану продукцію на якісну. Ну, якщо браку підприємство випускає небагато, це ще можна пережити. А коли багато? Доводиться шукати ефективні методи боротьби проти скаржників.

Купила жителька села Іванівки Новоукраїнського району на Кіровоградщині Л. Троян чобітки Ужгородської взуттєвої фабрики. 52 карбованці заплатила. Взула їх лише раз і відірвався каблук. Вона надіслала чобітки на фабрику: мовляв, міняйте на якісні. Довго чекала відповіді. Нагадувала про себе. І нарешті одержала іншу пару. Але яку? Лівий чобіток завеликий, правий — замалий. Підошва відклеєна, каблук стертий, один замок чорний, інший — коричневий.

Щоб знала, як капризувати!

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

До кабінету терапевта зайшов пацієнт, клацаючи від страху зубами.

— Лікарю, — затинаючись, мовив він, — у мене посиніли ноги.

— Коли це сталося? — запитав лікар.

— Учора ввечері, лягаючи спати, я раптом помітив... і що тільки не робив! Валідол ковтав, прополісом ноги мазав, спиртові компреси прикладав.

— А водою не пробували!

— Пробував. Синява трохи зменшилася, а сьогодні, бачите, знову...

— Все ясно, — сказав лікар, — більше бувайте на свіжому повітрі, не переїдайте на ніч, вживайте вітаміни. І не купуйте шкарпеток Червоноградського виробничо-панчішного об'єднання, бо вони линяють.

ЧИЙ стілець?

Стілець, який ви бачите на фото, потрапив на нашу виставку, так би мовити, анонімно. Ні артикула, ні назви підприємства, що його виготовило.

Ні навіть зворотної адреси відправника!

Довго сушили голови члени виставкому над питанням «Чий стілець?» і вирішили звернутися по допомогу до відвідувачів виставки.

— Ми впевнені, що це стілець Одеської меблевої фабрики номер два, — твердо заявили працівники контори колгоспу «Україна» Новоодеського району Миколаївської області. — Точнісінько таких сорок п'ять стільців ми недавно купили, і всі вони наступного ж дня розпалися.

— Переконані, що це стілець виробництва Лубенського меблевого комбінату, — сказали працівники Валківського дитсадка № 2, що на Харківщині. — У нас поламався одразу ж після того, як їх завезли, півсотні отаких чудернацьких витворів.

— А я запевняю, що цей стілець виготовлявся на Бориславській меблевій фабриці, — мовила жителька Донецької області Н. Волкова. — Тільки-но я привезла з магазину стільці цього підприємства і моя сім'я спробувала сісти на них, як пролунав тріск і всі опинилися на підлозі.

Довелося викликати фахівців з інспекції по якості.

Вони встановили: даний стілець (як і багато інших такої ж якості) виготовлено в об'єднанні «Одесдрев».

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Ми все робимо, щоб покупцям було зручно.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що це у вас, — кімната сміху?
— Ні, примірочна.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Дванадцять своїх автопортретів одночасно запропонував виставці відомий художник Пензеленко. На цілком слушне зауваження члена виставкому: «Навіщо нам так багато ваших автопортретів? Вистачило б і одного!» — художник заявив:

— Усі мої автопортрети дуже несхожі між собою. Подивіться: на цьому портреті в мене дуже великі вуха і квадратний ніс. На цьому — голова, мов гарбуз. Тут одне плече нижче, зате око на лобі. А тут щоку роздуло і губа наче спухла. А все це тому, що малював я свої автопортрети, дивлячись у дзеркало виробництва Одеського дзеркального заводу. Щоразу, як тільки я міняв позу, дзеркало змінювало мене до невпізнання.

ДВІ САНДАЛІЇ — ПАРА?

Ці дві чоловічі сандалії абсолютно не схожі. Вони мають різної форми носки: перша — напівкруглий, друга — гострий. Вони мають різні підйоми: перша — високий, друга — низький. Вони мають різну висоту каблуків. Навіть фарба на кожній має свій відтінок.

І, як не дивно, ці дві різні сандалії — пара. 823 таких пари надійшли на нашу виставку з Бердичівського шкіряно-взуттєвого комбінату.

ЛИСТУВАННЯ ВИСТАВКОМУ

«Шановний виставком. Придбали ми люстру Львівського заводу електроосвітлювальної арматури. 18 карбованців коштує. Повісили в кімнаті, та виявилося, що жодна лампочка не вкручується в патрони. Отже, люстра не світить, а лише служить нам прикрасою.

Г. АНДРЕЄВ».

Шановний тов. Андрєєв! Вам іще пощастило. Ось наша читачка Є. Зайцева купила світильник «Говерла» Львівського об'єднання «Іскра». Заплатила 28 карбованців. Але після підключення цього світильника в квартирі сталося коротке замикання.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ПРОШУ ВВАЖАТИ НЕДІЙСНОЮ двійку з геометрії, яку мені поставили за те, що я замість кола намалював бозна-що. Впевнений: циркулем Лубенського заводу лічильних машин накреслити коло не зможе навіть сам головний інженер цього підприємства.

В. СТАРАННИЙ,
учень 6-го класу.

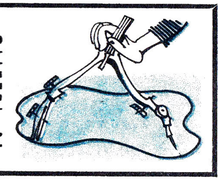

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У листі з колгоспу «Зоря комунізму» (село Верхівка Вінницької області) повідомлялося про те, що голова цього колгоспу Кальман М. Я. та головний інженер Турченяк Г. П. узяли в колгоспній касі велику суму грошей і... викинули на вітер.

Щоб з'ясувати істину, редакція звернулася до Барського районного комітету народного контролю.

Як повідомила голова комітету тов. І. І. Онуфрійчук, факти, вказані у листі, підтвердились. Дійсно, голова колгоспу та головний інженер найняли шабашників і за ремонт сільськогосподарського інвентаря виплатили їм не багато, не мало, а... 6 тисяч карбованців. Хоча справжня вартість виконаних робіт становить всього 645 крб. 23 коп. Але це вже, як говориться, деталі. Адже ж Кальман і Турченяк платили не з своєї кишені, а з колгоспної каси. Таким чином, переплата становила 5354 крб. 77 коп.

Отож, щоб у майбутньому Кальман М. Я. та Турченяк Г. П. не розкидали колгоспних коштів, цю круглеську суму і віднесено на їхній рахунок. Нині вони вже повністю внесли гроші у колгоспну касу.

Мозаїка

СТЕЛЯ ПРО ОКОЗАМИЛЮВАЧІВ

— Помітно виросли ці типи
окаянні:
Не з мене — з неба вже беруть
для звітів дані.

КОЛОДА ПРО ЛЕДАРЯ

— Ну, як знайти між нас межу? —
І ти лежиш, і я лежу.

ОЛЕНЬ ПРО БРАКОНЬЄРА

— Пішов по лісу поговір —
Він найлютіший в світі звір.

БРАК ПРО БРАКОРОБА

— Мене всю зміну мазав лаком,
Та був я і зостався Браком.

ВЕДМІДЬ ПРО ПІДЛИЗУ

— Я власну лапу ссу-лижу,
Вхитрився він лизать чужу.

Василь КОХАН.

с. Міжгір'я
на Закарпатті.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

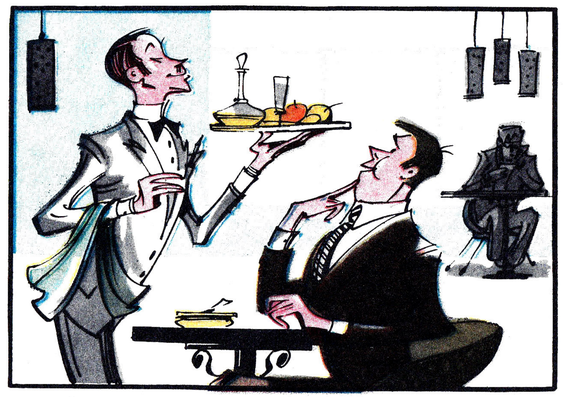

— Супу овочевого не бажаєте? Харчо не покуштуєте? Курчат табака не замовите?.. А вареників із вишнями?

— Тим краще — їх у нас немає!

У кримінальному кодексі є хороші антибраконьєрські статті, але застосовуються вони чомусь надзвичайно рідко. Як правило, міри покарання дуже м'які.
(З газети).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

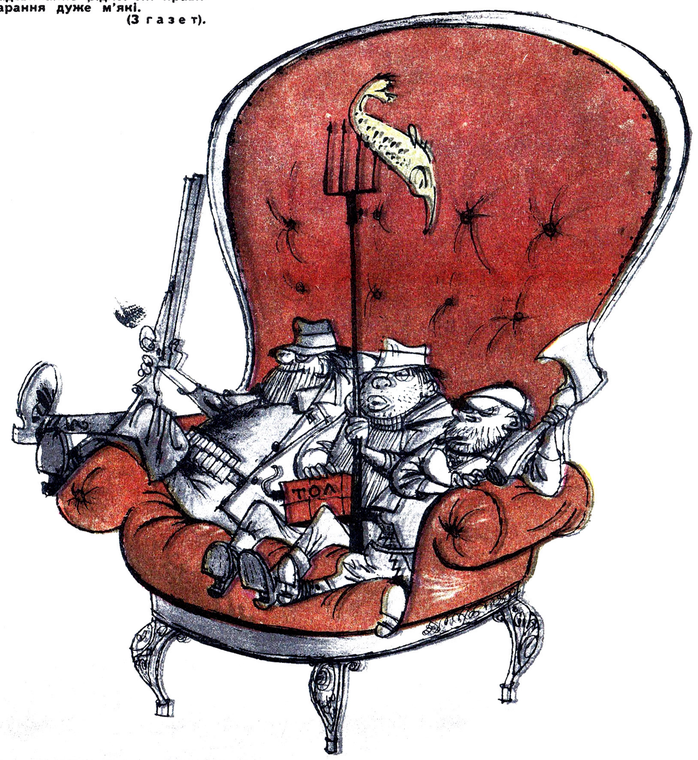

Лава підсудних для браконьєрів.

НЕСПОДІВАНІ ДУМКИ

● *Те, що у Феміди зав'язані очі, ще не значить, що від неї легко сховатися.*

● *Кожному своє: одні відпочивають на роботі, інші — у відрядженні.*

● *І на шляху до щастя потрібні регулювальники руху.*

● *Пропозицію про поліпшення якості тканин поклали під сукно.*

● *Критика зверху і критика знизу — дрібниці у порівнянні з критикою з-за рогу.*

● *«Божественну комедію» вже давно написали. А божественної кінокомедії і досі немає!*

Олег СЕІН.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добрий подарунок зробили собі директор Тальнівського міжколгоспного відгодівельного пункту (Черкащина) М. Г. Жуков, старший бухгалтер Н. О. Гусєва і зоотехнік О. О. Мороз. Виділивши кошти на придбання сувенірів для робітників пункту з нагоди Дня Радянської Армії та свята 8 Березня, вони хапонули з них 620 карбованців.

Про це довідався Перець і попросив голову Тальнівського районного комітету народного контролю тов. В. С. Риженка зацікавитися сувенірною історією. Зацікавитися і дати їй відповідну оцінку.

Тов. Риженко повідомив: за зловживання службовим становищем М. Г. Жуков звільнений від обов'язків директора. Матеріали перевірки передано районній прокуратурі для притягнення винних до кримінальної відповідальності.

Телеграфне Агентство Перця

САМЕ ПО СОБІ

Так розв'язується питання, що виникло у Братському районному споживчому товаристві ще в 1971 році. Саме тоді товариство одержало від Миколаївської облспоживспілки два трактори для реалізації місцевим господарствам. Оскільки ж займатися реалізацією керівникам товариства не хотілося, вони махнули на ті трактори рукою, надавши питанню можливість вирішуватися самому по собі.

І ось результат. За шість років від тракторів уже майже нічого не лишилося. Ще трохи терпіння — і керівники споживчого товариства остаточно позбудуться клопоту.

НА ФОЛЬКЛОРНІЙ ОСНОВІ

Дуже люблять фольклор керівники Сокальської райспоживспілки на Львівщині. І не просто люблять, а стараються, щоб по можливості з кожним їхнім починанням можна було провести якусь фольклорну паралель. Наприклад, райспоживспілка широко оголосила, що з 1 липня 1977 року в районі проводиться місячник закупівлі склопосуду у населення, причому в необмеженій кількості — як на приймальних пунктах, так і в усіх продовольчих магазинах. Уже 2 липня в магазині села Поторці категорично відмовилися прийняти посуд у гр. Тибеля К. О. Аналогічні повідомлення надходять і з інших торговельних закладів. Вочевидь, місячник було підготовлено за принципом: «Моє діло півняче: прокукурікав, а там хоч не розвидняйся!»

НОВА АКСІОМА

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Філософи стверджують, що все тече, все змінюється. Будівельники з ПМК-90 тресту «Дніпросільбуд» (керуючий В. Г. Величко) висунули нову аксіому: все тече, та не все змінюється. Прикладом служить хід будівництва восьмиквартирного житлового будинку для вчителів Слов'янської середньої школи Межівського району. Закінчити його мали ще торішнього вересня. Та час тече, уже й новий вересень минає, а стіни не піднялися на жодну цеглину.

СЛОН І МОСЬКА

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— За які це такі заслуги ти Мосьці путівку видав?
— Аби не гавкала...

За інерцією

УСМІШКА

Голова сільського споживчого товариства звітував перед пайовиками. Тільки закінчив — злива запитань. Аж упрів бідолаха, відповідаючи. А вони сипляться безупину...

— Чому у нашу крамницю не завозять меблів?

— Завезуть... Вже є на базі...

— Чого не торгуєте молочними продуктами?

— Через тиждень і це буде... Вже виписали наряд...

Якийсь жартівник і своє підкинув:

— А чому дощу нема?

— Скоро буде! Вже є рознарядка в райспоживспілці!

Денис РУДЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

Мал. И. КОГАНА

— Ось — плагіатора спіймав! Точно така скарга у нас уже записана!..

СІМ РАЗІВ ОДМІРЯЙ

Хто був у Луцьку літ двадцять тому, той пригадає, яка багнюка лежала понад річкою Стирем. Отут — навпроти центральної площі міста. Тепер на цьому місці — прекрасний парк імені Лесі Українки.

Кажу «прекрасний», вкладаючи у це слово всі емоції, які можна вкласти, побачивши щось воістину прекрасне. Бо дбайливі працьовиті лучани вклали, видно, немало праці, щоб створити такий казковий куточок природи. А художник Микола Головань вклав ще й немало таланту, щоб той казковий куточок обставити казковими дерев'яними та кам'яними скульптурами.

Хто був у Луцьку років десять тому, пригадає ще один райський куточок. Утворений самою природою. У південній частині міста. На лівому березі річки. Незабутньої краси стошестидесятигектарне царство лугових трав, невеличких озер, різноманітної дикої рослинності і пташва. Усе це органічно вписувалося в ансамбль старого міста і сірих мурів старовинного замку.

Знову ж таки кажу «пригадає», бо сьогодні того царства вже нема. Сьогодні на цих ста шестидесяти гектарах — царство канав і кучугур землі. Також сліди чиєїсь роботи. І не безплатної. Бо, як свідчать документи, в оті канави і в оті кучугури землі міськкомунгосп вклав 170 тисяч карбованців.

На осушеній ділянці ніхто не збирався сіяти кукурудзу чи садити картоплю. Батьки міста задумали збудувати у Луцьку озеро. Бо ріка Стир, яка омиває місто, мовляв, хоч і повноводна, проте дуже підступна. А людям треба десь скупатися, відпочити.

Волинському філіалові інституту «Укрдіпроводгосп» було дано завдання терміново розробити проект. Хлопці постаралися. І, озаглавивши його — «Комплекс заходів по благоустрою річки Стир у м. Луцьку», поклали замовникам на стіл.

Проект вручили трестові «Волиньводбуд». І на лузі оптимістично загуділа землерийна техніка.

Творці озера так поспішали, що не чекали на річки. Піднімуться грунтові води на території, прилеглій до отієї макітри. А це — райони забудови. Та й будівництво насосних станцій і постійне подавання води в оту макітру буде постійно трусити державну кишеню». І ще одне: як та макітра впишеться в обриси старого міста? Словом, якщо говорити конкретними цитатами, то було сказано, що «механічне випрямлення річкового русла, ліквідація лугів і озер заплавної частини і створення крупного, спрощеного за своїми обрисами водоймища, як це рекомендується проектом, завдає непоправної шкоди ландшафтові міста, його мальовничості і екології району в цілому».

Лучанам порекомендували: «Розробити комплексний проект рекреаційної зони м. Луцька, передбачивши створення центрального лугопарку з окремими благоустроєними водоймищами і місцями для купання».

Словом, порекомендували створити майже те саме, що вони зруйнували.

І треба сказати, в Луцьку з ентузіазмом за це взялися. З таким же ентузіазмом, як раніше за будівництво озера. У першого секретаря міськкому партії Івана Івановича Фурева проведено кілька екстрених нарад. Кажуть, Іван Іванович, будучи головою міськвиконкому, нібито сам подав ініціативу створення озера. Тепер робить усе, аби швидше благоустроїти зону відпочинку трудящих.

Клопоти благородні.

Та тільки на кого тепер списати оті сліди невиправданої поспішності? На кого віднести 43 тисячі карбованців, заплачених за проект озера, і 130 тисяч—за нерозпочате будівництво? А на кого списати те, що не вимірюється ніякими тисячами — зруйнований куток унікальної природи?

Бо русло ріки вже випрямлене. І озера вже ліквідовані. І при створенні лугопарку багато виритих канав доведеться засипати.

Хтось може закинути: мовляв, не помиляється той, хто нічого не робить.

То чи варто гудити людей за енергійність та діловитість?

Енергійність та діловитість справді прикрашає людей. Чи то рядових виконавців, чи керівників. Ентузіасти були в повазі в усі часи. Але будь-який ентузіазм мусить грунтуватися на народній мудрості: сім разів відміряй — раз одріж.

А де йдеться про ентузіазм у перетворенні природи, то цю мудрість, можливо, навіть варто було б перефразувати: сім разів одміряй, і все одно не спіши різати!

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
м. Луцьк.

За відра, ветерани!

Не будемо святенниками. Кому з нас, скажіть, не доводилося, упоравшись із якимсь морочливим ділом, раптом помітити у своїй роботі якусь недоробочку, ганджик, недогляд — хай невеличкий, але недогляд. І кому з нас не доводилося махнути зрештою рукою та й сказати:

— Е, нехай уже зостається. Подумаєш, якась блішка. Крапелька дьогтю у морі меду. Обійдеться!

А воно, бува, не обходиться. Крапелька розповзається у здорову калюжу, мікроскопічна блішка виростає у вгодованого крокодила, який може запросто згамати твій, роками нажитий службовий авторитет. І тоді ти вже не потилицю чухаєш, а чимдужки засукуєш рукави та переробляєш усе наново.

Отак трапилося при будівництві Новоолександрівської восьмирічної школи, що у Великобурлуцькому районі на Харківщині. Спорудили її посучасному, з усіма комунікаціями та вигодами,— і мажорно затрепетали серця шкільних ветеранів — техробітниць Олександри Василівни Коваль та Раїси Володимирівни Гербін, котрі за 25 літ служіння народній освіті і дров нарубалися, і грубок натопилися, і води цеберками наносилися...

— А тепер — заживем! — раділи вони, любовно погладжуючи новенькі водопровідні крани у коридорах та умивальниках.

Проте крани недовго відповідали їм взаємністю. Через деякий час вони запирхали, засвистіли і... замовкли. Туалети із сяючою сантехнікою довелося міцно забити гвіздками, а Олександрі Василівні та Раїсі Володимирівні — знову вхопитися за відра. З настанням же холодів школярів та їхніх наставників чекав іще один сюрприз: опалювальна система вийшла з ладу.

А почалося все з будівельних «бліх», залишених ще п'ять років тому майстрами Чугуївського будівельно-монтажного управління № 4 та пересувної механізованої колони № 1, підпорядкованих Харківському міжколгоспбудові. Уся петрушка полягала в тому, що вищеозначені віртуози будівельного мистецтва при спорудженні водопроводу та водяного опалення узяли труби занадто малого діаметру. І коли замовники несміливо звертали на це їхню увагу,— вони оптимістично відмахувались:

— Не коліть очі дрібницями. Головне — центральне опалення у вас буде. Водопровід. Каналізація. Словом, сучасна водосантехніка!

— А чому ця техніка така іржава? — хвилювалися некомпетентні замовники.

— Це зверху, а всередині труби — ого-го!

Труби марки «ого-го» відмовили на другий же рік, як тільки школу під'єднали до нової, потужнішої водонапірної башти. Розповзлося усе підземне водоканалізаційне начиння. І школу «відрізали». А щоб техробітниці потихеньку не крали узятої на суворий облік води безпосередньо з башти, її замкнули пудовим замком. І знову Олександра Василівна та Раїса Володимирівна разів по десять у день тюпають із відерцями на край села, забезпечуючи водою і школу, і інтернат з їдальнею.

А що ж будівельники? Засвербіли у них потилиці, занепокоїлися вони тим, що непомітна будівельна блішка виросла у солідного крокодила, кинулися мерщій переробляти за свій рахунок водопровідну та опалювальну системи? Аж ніяк. За чотири роки труби встигли остаточно поіржавіти, а будівельники — забути про свій колишній гріх. Головний інженер Харківського облміжколгоспбуду Віталій Іванович Філін, вислухавши нас, розвів руками:

— Їй-бо, не в курсі. У нас знаєте, скільки об'єктів? І недоліків куди серйозніших — ще більше. Щось не пригадується отака дрібниця. Поговоріть із заступником голови нашого правління Григорієм Спиридоновичем Федем. Він опікав цей об'єкт.

Григорій Спиридонович з ходу кинувся в наступ: «То ж, мабуть, якісь п'яниці розморозили систему!» Дуже здивувався, що техробітниці непитущі. Знехотя виїхав на місце події. Подивився й визнав:

— Опалювальна й водопровідна системи справді зроблені з некондиційних матеріалів. Так коли це було! Важко встановити, хто винен. Що будемо робити? Ну, звичайно, переробляти. Коли? До нового навчального року вода і тепло у школі будуть. Слово міжколгоспбудівця!

Цього слова не чули у Новоолександрівці та в обласних контролюючих організаціях. Тому й доводиться подбати про широку гласність твердих запевнень. Щоб слова і труби були висококондиційними, а блохи не переростали у крокодилів.

К. ЛЕМЕШЕВ,
спец. кор. Перця.

Мал. Л. ЛИТВИНА

— Де працюєш?
— На базі.
— Ну, і як?
— Важкувато, але тягну...

ВІРНИЙ ШЛЯХ

Радів на бойні молодик-Баран:
— Ге, звідси я потраплю в ресторан!

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Товариш Свиридчук — людина сувора...

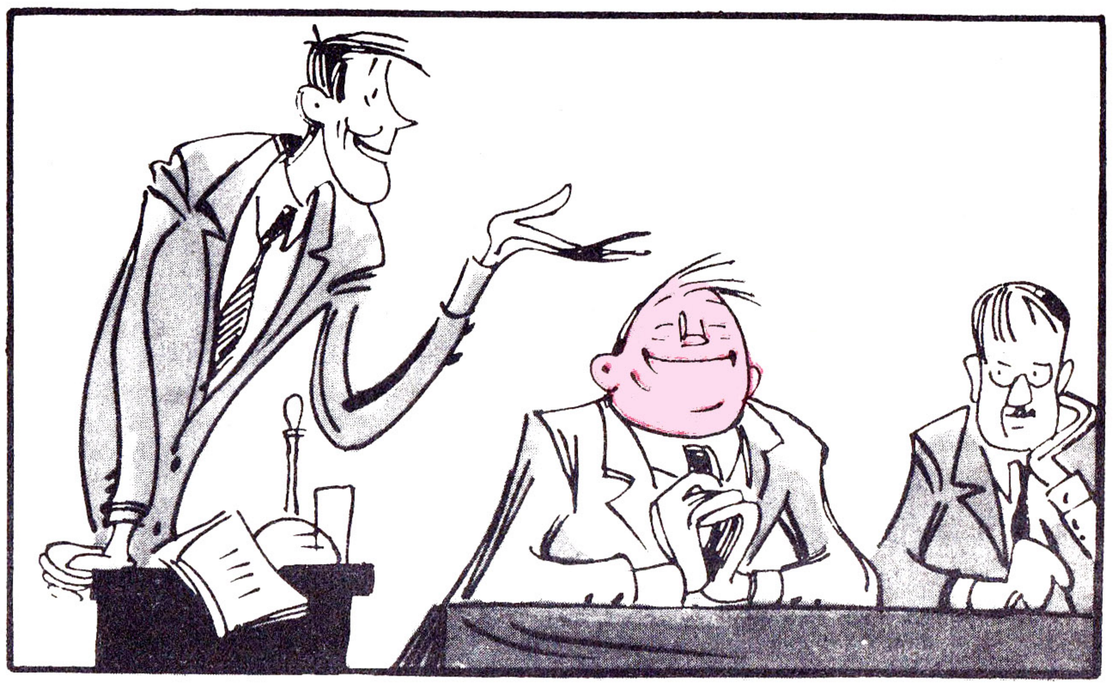

...але добра й справедлива...

ОПЕРАТИВКА

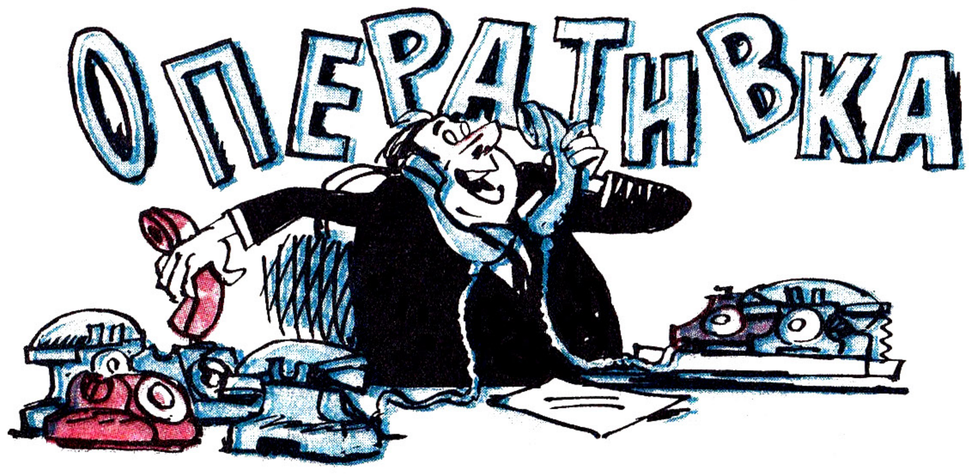

ГУМОРЕСКА

Ранок.

— До шефа, на оперативку! — чути заклик.

Взагалі, ми щодня займаємось одним і тим же — така специфіка нашої роботи, — але шеф переконаний, що ранкова оперативка потрібна передусім, як своєрідна виробнича гімнастика, котра заряджає кожного чіткою перспективою на весь робочий день.

Ми сідаємо за довгий, наче в банкетному залі ресторану, стіл. Шеф окидає всіх суворим, вимогливим поглядом. Він підтягнутий і ділови-

тий, і це мимоволі передається й нам.

— Отже, сьогодні, товариші... — починає він, і в цю мить дзеленчить телефон.

На столику праворуч од шефа чотири телефонні апарати. На тумбочці ліворуч — іще два. Дзвонить червоний, трестівський, котрий зліва. Однак шеф ніяк не може навчитися визначати їх за звуком і хапає трубку білого.

— Червоний! — дружно підказуємо ми.

Шеф бере червону трубку, вимовляє традиційне «алло», і його обличчя розпливається в широкій посмішці.

— Доброго ранку, Павле Кіндратовичу, доброго ранку... Як здоров'я?.. Як дружина?.. Як діти?.. Як онучок?.. Ну, от і чудово... А ми тут оперативку проводимо... Так, усе за наукою, все за НОПом... Та хвилин на п'ять, не більше...

Розмова триває в тому ж дусі, але всі зберігають благоговійну тишу, знаючи, що шеф веде бесіду з самим керуючим. Нарешті він кладе трубку.

— Отже, сьогодні, товариші... — повторює він, і знову його перериває дзвінок одного з телефонів.

— Алло! — відгукується шеф. — Так, я вас слухаю... Ні. Ні, кажу. Кажу вам — ні. Ні, і ще раз ні. Тисячу разів, якщо бажаєте, ні... Тихіше, товариші! — прикрикує він на нас, бо в лівому дальньому кутку, де згрупувались футбольні болільники, вже розпочалася сварка у зв'язку з учорашнім програшем улюбленої команди. — Отож ви усвідомили, що відповідь може бути лише одна — ні? — продовжує шеф, але тут дзвонить іще один апарат. І ось уже голова шефа стиснута кліщами з двох трубок.

— Так... Я не вам кажу «так», «я вам говорив і говорю «ні»! Петренко, — звертається шеф до заступника, — на, побалакай ще ти з ним, про фонди. Поясни йому, що й до чого. Ай-яй-яй, Гузкіна, і це в робочий час, на оперативці! — робить він мимохідь зауваження Гузкіній, котра під шумок розгорнула товсту, явно художню книгу. — Ай-яй-яй! Алло, слухаю вас. Який Сагалевич? Нема тут ніякого Сагалевича і не було. Не бу-ло! Помилилися номером!

Шеф кладе трубку і нетерпляче позирає на заступника, який, прикривши для звукоізоляції рота долонею, продовжує відмовляти настирливому абонентові щодо фондів. Шеф показує на годинника — мовляв, час іде, закінчуйте розмову. Проте заступник лише знизує плечима, даючи зрозуміти, що це — над його сили, і тоді шеф буквально видирає в нього трубку, але, перш ніж продовжити переговори, свариться пальцем на Вихлюка, що затіяв з нудьги гру в «морський бій».

— Ви людську мову розумієте? — кричить шеф у трубку. — Ні! Нема! Й не буде! Ноу! Найн! Ви мені оперативку зриваєте! Через вашу впертість я не можу...

Закінчити йому не вдається. Дзвонять одразу кілька телефонів. Це трохи скидається на церковний передзвін, і дехто, заколисаний цим, починає куняти.

Заступник, який не встиг сісти на своє місце, хапає дві трубки, третю знімає шеф.

— Алло! Я... Привіт... Доброго ранку... А втім, який ранок — вже майже полудень... Ах, час, час, що він із нами робить!.. Так, так...

Кудрявцева в'яже светр, і шеф, інколи натикаючись на неї поглядом, люто поводить очима. Праворуч за столом лунає могутнє хропіння. Це не на жарт розіспався Кирпиченко. Шеф хворобливо морщиться. Двері кабінету розчинені — чоловіки виходять на перекур. Дехто встигає збігати у відділ, дати необхідні розпорядження й подзвонити у невідкладних справах.

Але ось відходить від телефонного пульта і сідає на своє місце заступник, витираючи спітніле від напруження чоло. Зрештою, кладе останню трубку й шеф. Шум у кабінеті відкочується, мов лінива морська хвиля, й поволі стихає.

Шеф кілька хвилин дивиться на нас неуважним поглядом, ніби пригадуючи, де він і що тут діється.

— Салон мод відкрили? — запитує він Кудрявцеву, і це означає, що шеф отямився. — А хто це, дозвольте поцікавитися, хропів? Ти, Кирпиченко? — й, не дочекавшись відповіді, скаржиться: — Так, проведеш у таких умовах оперативку... Ого, вже обідня перерва? А на другу у мене нарада. М-так... Що ж, зберемося завтра вранці...

...— До шефа! На оперативку! — чути заклик уранці.

Ми умощуємося за довгим столом.

— Отже, сьогодні, товариші... — обводить усіх суворим, вимогливим поглядом шеф.

І в цей час дзвонить телефон...

Анатолій НАУМОВ.

м. Донецьк.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Учителеві Ю. О. Канівецькому доручили проводити консультації у Шандрівському навчально - консультаційному пункті Миронівської заочної загальноосвітньої школи (Київська область). Яким же було здивування т. Канівецького, коли він виявив, що консультувати немає кого: учні не приходили. Однак учителі справно одержували гроші, бо завідуюча консультпунктом Н. І. Петрученко оформляла фіктивні документи.

Оскільки в районному відділі народної освіти вдавали, що усе гаразд, т. Канівецький звернувся до Перця. А Перець — до Міністерства освіти УРСР.

Як сповістив заступник начальника управління шкіл Міністерства освіти т. О. А. Сай, факти, про які писав учитель, мали місце. В діяльності консультаційного пункту виявлено ряд серйозних недоліків, за які директора Шандрівської середньої школи Б. А. Охрименка, котрий відповідав за роботу пункту, звільнено з посади. Водночас звільнено від обов'язків завідуючої Н. І. Петрученко.

А завідуючого Миронівським райвно т. П. В. Баштового попереджено про незадовільний контроль за роботою шкіл. У зв'язку з цим попередженням Перець згадав фейлетон «Тарель із голубими берегами», опублікований у № 1 журналу за 1976 рік. У фейлетоні йшлося теж про махінації — і в тій же заочній школі. Тоді т. Баштовий отримав адміністративне стягнення. Чи не свідчать дані факти про те, що «незадовільний контроль за роботою шкіл» став у завідуючого райвно хронічним? Тим паче, що він про ті махінації був таки непогано поінформований. Перцеві б дуже хотілося почути від товаришів із міністерства конкретну думку ще й про стиль роботи завідуючого.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

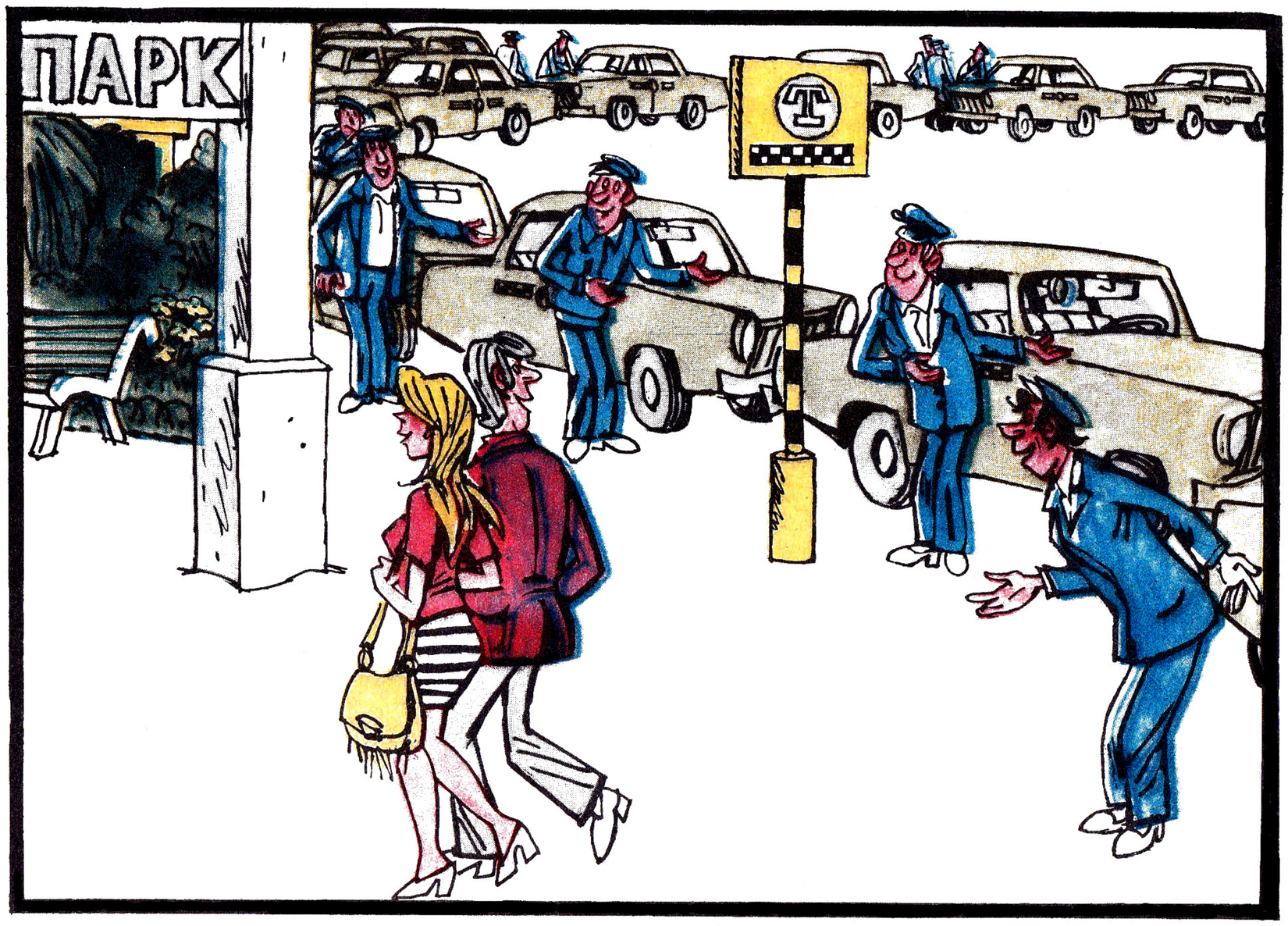

— А ми в парк!

Моя одіссея

Я завітав до знайомого лікаря.

— Господи, — розпочав він, навіть не зауальовуючи свого переляку. — На тобі уже лиця нема.

— Не було б його і на тобі, — відповів потовариському я, — коли б ти стільки ковтнув таблеток, випив стільки мікстур і добрий місяць дивився на сонце тільки через шибку вікна.

— Тобі потрібен відпочинок, — перебив він мене. — Але активний відпочинок і цілковита зміна оточення. Таблетки тобі уже не допоможуть...

— Що ж ти мені радиш? — перелякався я.

— Щоб відновити рівновагу нервової системи, треба негайно загартовувати організм вільною боротьбою, стрибками у висоту і довжину, навчися стояти по кілька годин підряд на одній нозі. Не дотримуйся ніякої дієти, ковтай усе на ходу, лягай спати на твердих лавочках просто неба, під голову клади теж щось тверде.

— Ти що, смієшся з мене?! Де такі умови створиш? Дома ж сусіди засміють! Скажуть: бач, ненормальний, що на старість літ виробляє...

— Дома, звичайно, засміють, — погодився зі мною лікар, — а от у дорозі... Особливо під час подорожі, скажімо, на приміських автобусах ти все це матимеш донесхочу. Поглянь лише на мене. І це всього за якийсь місяць відпустки...

Я глянув на нього критичним поглядом і не міг нічого заперечити: приятель мав справді квітучий вигляд. Він стояв переді мною засмаглий, міцний. Від нього так і пашіло здоров'ям і силою.

— А я ж за тебе на два роки старший, — дорікнув він мені.

— І де ж ти мандрував, якщо не секрет? —

— Моя одіссея, — запаливши цигарку, сказав він, — почалася з Обухівської автостанції. Це найкраще, як на мій погляд, місце на Київщині, де можна пройти перші фізичні випробування і повне навантаження на організм. Розташувалася автостанція з трьома кіосками між двох пагорбів якогось старого глинища. Лоточниці працюють тут, коли кому заманеться: якщо одна на базі одержує товар, то друга в сільському споживчому товаристві здає гроші. Пасажири воду п'ють із відра, яку приносить технічка автостанції.

Але це ще півбіди: «страшний суд» тут починається тоді, коли прибуває приміський автобус. От де потрібні сила і загартованість! На такі автобуси продають квитки в необмеженій кількості. Автобус зупиняється в багнюці, бо ні тротуарів, ні платформ тут нема, і люди починають вимішувати оте болото, а заодно й один одного. Автобус тріщить, одяг на людях тріщить, кості теж тріщать. Наслідки плачевні в прямому і переносному розумінні — в болоті залишаються тільки ті пасажири, котрі мають такий вигляд, як оце в тебе, — закінчив він. — Такі ж, як я, здоров'яки, спокійно, з виглядом переможців, сидять в автобусі.

— А невже не можна продавати квитки, як на міжміських автолініях?

— Можна і треба, але цього не роблять. По-перше, зайва морока, по-друге, з міністерства такої вказівки ще не надходило, а по-трете, — посміхнувся він, — потрібно ж і людей загартовувати. Така картина, до речі, в усіх трьох областях, де я побував: Київській, Черкаській, Кіровоградській.

— З Обухова, — вів далі приятель, — я відправився на Корсунь-Шевченківський через Кагарлик. У Кагарлику свої місцеві проблеми. Автостанція чудова. Не автостанція — лялечка. А от поїсти і тут нема де. Працівники кафе постійно не дотримуються розпорядку. У кафе ні кави, ні чаю не буває. Горілка і пиво. Це тобі і гаряче, це тобі і холодне. Якщо ж захочеш звідти негайно виїхати і спробуєш узяти квиток на перший-ліпший автобус, хай він хоч іде напівпорожнім, тобі того квитка не продадуть. Бо в першу чергу, так тут негласно заведено, продають квитки на «свої», кагарлицькі автобуси, а

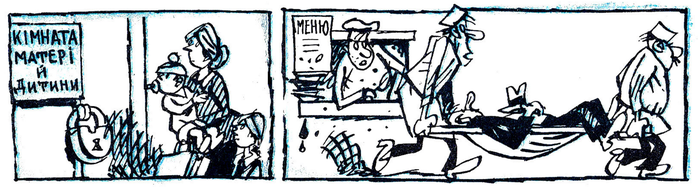

тоді уже — на «чужі». Одне слово, місцева фінансова політика. От і доводиться чекати кагарлицького автобуса, а він раптом візьме і взагалі не прийде. А це, якщо вірити «Журналові обліку регулярності руху», трапляється тут майже щодня. Тому або ж «загоряй», або вибігай на автостраду і голосуй.

Майже така сама картина і в Корсунь-Шевченківському. Щодня на маршрути не виходить по шість-вісім автобусів. Водії не знають, які таблички чіпляти на автобуси. Бувае, візьмеш квиток на Сидорівку, сядеш в автобус із такою ж вивіскою, а він тебе везе не в Сидорівку, а в Миколаївку або ще в якесь незнайоме тобі село. Ось тут і знадобиться біг на далекі дистанції.

Якщо ж надумаєшся їхати з дружиною і малою дитиною, то не чекай, що для них тут гостинно відчиняться двері «Кімнати матері й дитини». Мало того, що вона в Корсуні, як і на інших автостанціях, постійно на замку, але ще й за подвійними дверима, а на перших ще й написано: «Стороннім вхід заборонено».

— А де ж ти ще загартовував свій організм? — поцікавився я.

— Далі мій маршрут проліг через Умань на Кіровоград. В Умані я досяг, так би мовити, кульмінації. Тут уже потрібні були не тільки

несли на околицю, щодоби проходить понад триста шістдесят автобусів. Ніяких вказівок про напрямки маршрутів, ніяких платформ. Автобуси зупиняються, де знайдуть місце.

Є тут і знамените кафе «Зустріч». Я б його назвав «Незабутня зустріч». Якщо раз поїси, на все життя запам'ятаєш. У цьому кафе: підноси брудні, столи брудні, посуд брудний, підлога брудна. Руки помити ніде. Точніше, є де, та нема чим. Рукосушильники зіпсовані, в умивальники води ніхто не наливає, мила не кладе. Водії отой брудний посуд просто руками відсовують убік і, уяви собі, життєрадісні й веселі, сідають їсти. А все чому? Звичка. Гарт!

Я спочатку не наважувався на такий «подвиг». А тоді сам собі кажу: «Ех ти, медик нещасний. Інтелігент недозрілий. Бери і їж. У цьому теж є щось прекрасне: первісне, патріархальне. Як на лоні природи. А ти книгу скарг просиш, нерви псуєш. Все одно ж не дадуть. Кажуть ясно: нема. Її якраз вивчає завідувач Михайло Сергійович». Я до меню. Любо глянути: салати різні, гарніри різні, на друге: біфштекси, гуляші, сирники.

— Мені гуляш, будь ласка, — замовляю. —З картоплею.

— Що? — перепитала дівчина на роздачі. — А шніцеля з горохом не хочеш?!

— Та у меню ж... — розпочав було я.

— Ти у меню не заглядай. Ти мене запитай...

Узяв я той шніцель недосмажений і — до касирки. А вона дивиться й каже:

— На цих харчах далеко не заїдеш!

Нічого, думаю, автовокзал працює, якщо вірити вивісці, цілодобово. Може, є аптечний кіоск. Ковтну пару таблеток, у залі для транзитних переночую, а вранці — на Кіровоград.

— Таблетки, любий, — пояснила мені чергова по вокзалу, — треба возити з собою. Іди на другий поверх і тимчасово приляж.

Але не встигло й посутеніти, коли заходить та ж чергова разом із сержантом міліції та й каже: «Ану, вимітайтесь! Нормальні люди уже дома сплять, а ці, бач, порозлягалися».

— Як ви так можете? — питаю.

— Та я не до вас. Тут різні тиняються. Щоб не було з ними мороки, краще автовокзал закрити.

— А жінки з дітьми?

— Тепер літо. А в «Кімнаті матері й дитини» тільки два тапчани.

Ліг я надворі, на лавочці. Портфель — під голову і, уяви собі, заснув, як убитий. Дома на перині, бува, кручусь, а тут... Чи то в Умані клімат такий, чи то лавочки з якогось особливого дерева виготовляють — не знаю. Проспав би й до ранку, коли б не отой самий сержант.

— Ви от що, — каже мені, розбудивши. — Тут не курорт і вилежуватися нічого. А якщо у вас є щось у кишенях, то я його не охоронятиму. Вставайте і краще їдьте в Добровеличківку чи Жашків. Там і спокійніше, і лавочки на автостанціях дерматином оббиті.

Помчав я у Добровеличківку і тільки там зрозумів, що з мене сержант посміявся. Ніяких лавочок не виявилося. Усього якихось два низеньких столики, але й то не більше, як для півтора десятка пасажирів. Тут можна поспати, хіба що стоячи, підперши стіни.

Залишив я Добровеличківку і поїхав у Піщаний Брід, звідти — в Новоукраїнку, Олександрівку, Ульянівку. Та ти мене спитай краще, де я тільки не був. Виніс я з цієї подорожі одне: вирушаєш у мандри автобусом — пам'ятай: це тобі не поїзд, і приготуйся до всього.

— І таки добре почуваєшся?

— Як бачиш, цілком здоровий. Інколи, правда, трохи чикаю, так тоді обов'язково згадую товаришів: з Обухова — голову сільського споживчого товариства І. Г. Дудку; з Кагарлика — директора комбінату громадського харчування. О. П. Тищенка; з Умані — директора комбінату дорресторанів Л. М. Лагу; з Корсунь-Шевченківського — голову районного споживчого товариства А. П. Носадчука; з Новоукраїнки — голову сільського споживчого товариства К. А. Кузьміна і усіх начальників автостанцій та автовокзалів, тут згаданих.

• • •

Через день і я виїхав цим же маршрутом з твердим наміром загартувати і свій організм та набратися сил. Усе те, що мій приятель-медик, я й на собі випробував, але до Кіровограда не доїхав — біля Піщаного Броду мене з автобуса забрала «Швидка допомога». Щось не те по дорозі з'їв. Що б там лікар не говорив, але моє тверде переконання: у кожної людини свій організм. Його організмові така подорож принесла користь, а от про свій я цього аж ніяк сказати не можу.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

P. S. До відома пасажирів і працівників Міністерства автомобільного транспорту УРСР, якщо вони раптом зацікавляться цією розповіддю: згаданий маршрут такий: Київ — Обухів — Кагарлик — Корсунь-Шевченківський — Жашків — Умань — Добровеличківка — Новомиргород — Новоархангельськ — Новоукраїнка — Піщаний Брід — Олександрівка — Кіровоград і — назад.

Дебют молодих

При молодіжному клубі «Еліон» (Ленінградський район м. Києва) працює творчий колектив художників-карикатуристів. Поки що їх небагато, але молоді митці сповнені ентузіазму і бажання зробити помітний внесок у скарбницю сатиричної графіки. Перець бажає їм, як мовиться, ні пуху, ні пера і пропонує увазі читачів добірку малюнків молодих карикатуристів.

Мал. О. ТАТАРСЬКОГО

Без слів.

Мал. ГОТА

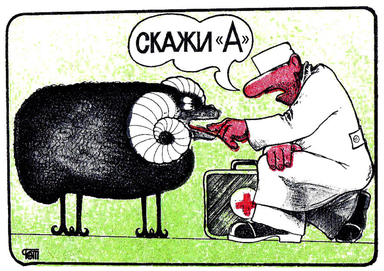

Без слів.

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

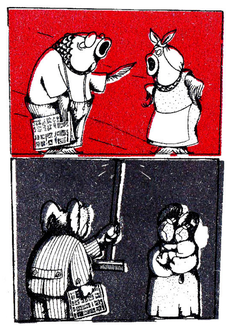

Без слів.

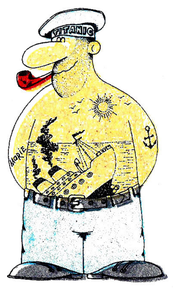

Без слів.

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. ЮРЧЕНКА

Без слів.

Мал. С. СПИЦИНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Без слів.

Перчина

Сторінка для дітей

У ШКОЛУ

Граючись на вулиці, маленька Іринка краєм вуха прислухалася до розмови старших дівчаток.

— Завтра підемо до школи! — стрибала Люда.

— Мені мама нову форму купила...

— І мені...

— А у тебе портфель якого кольору?

— Синього.

— А у мене — білий із зеленим...

Ганнуся покинула гратися, вбігла до хати і закричала:

— Бабусю! Ходімо мерщій до магазину, купиш мені нову форму, портфель і книжечки, я завтра до школи піду!

— Ти ж іще маленька, — посміхається бабуся. — Тобі ж лише чотири роки.

— То нічого! Я до завтра виросту!

В. ВОЙТОВИЧ.

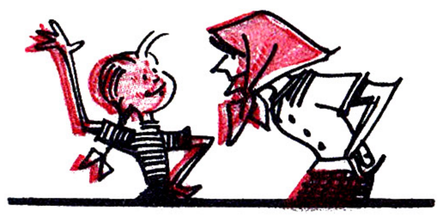

УЛЮБЛЕНИЙ СПІВАК І МУЗИКАНТ

— Галочко, ти любиш музику? — запитує учитель першокласницю.

— Люблю, — відповідає дівчинка.

— А хто твій улюблений співак чи музикант?

— Крокодил Гена!

Ліда КОСТЕЙ.

НІЧОГО НЕ БУДЕ

Петрик іде до школи. Мама подивилася на його руки та й каже:

— Синочку, в тебе ж руки брудні. Будуть перевіряти, то що скажуть?

— А нічого... Я сам сьогодні перевіряю!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

ПІДКОВА

Кіт хатину збудував
І синочкові сказав:
— Глянь — світлиця вже
готова!
На поріг би ще підкову...
Разом з нею, — кажуть
люди, —
Щастя в хаті жити буде.
Ти часу, малий, не гай —
Йди підкову пошукай.
Котик в пошуки пішов...
Ковбаси кільце знайшов.
Радий в хату прибігає.
— Я знайшов її! — гукає.
— Що? Підкову?! А де дів?..
Облизався котик: — З'їв.

Григорій РІЗНИК.

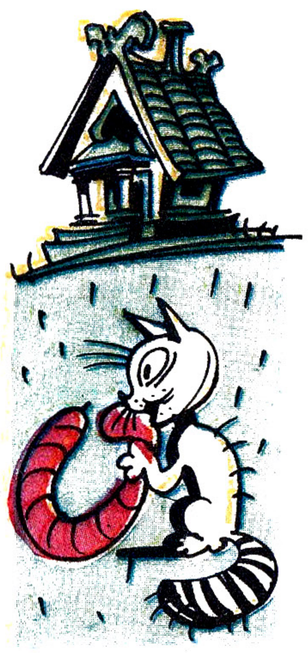

ПОКИ ЧИСТІ

Своїх синочків-близнюків
Збира до саду мати:
Знов будуть гратись
«в гірників»
І шахту будувати.

Тут бабця Христя на поріг:
— Добридень! Рада
стрітись!
Оце на правнуків своїх
Прийшла я подивитись!..

Уже одягнений, Тарас
Підбіг до бабці Христі:
— Що ж: подивися ти
на нас,
Поки іще ми чисті!

Грицько БОЙКО.

Мал. Г. РІЗНИКА

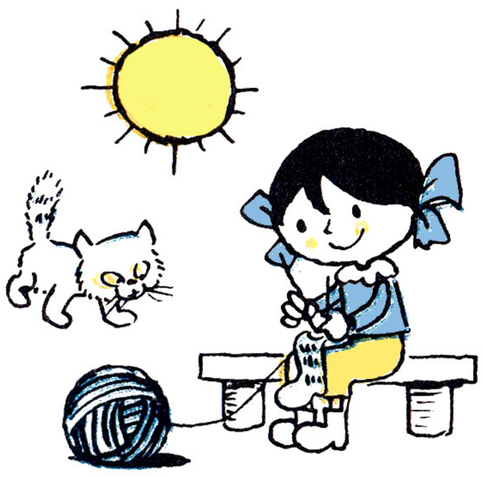

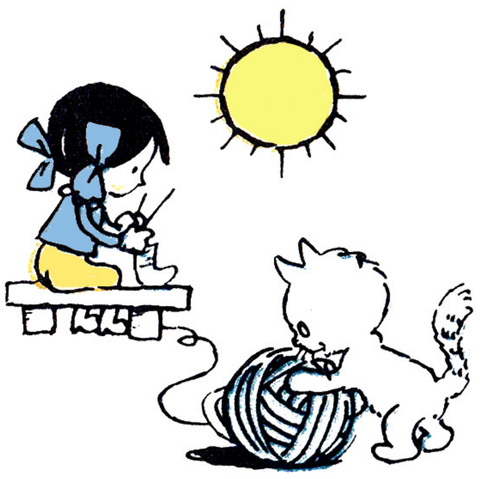

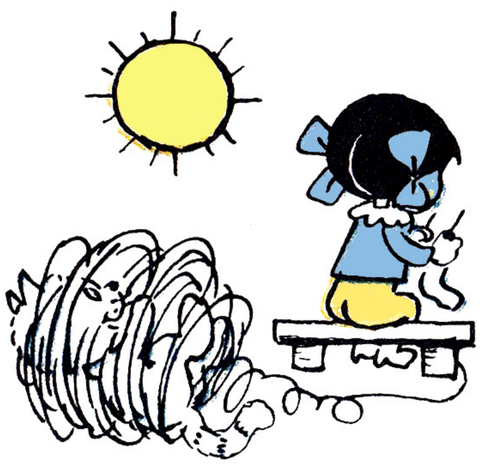

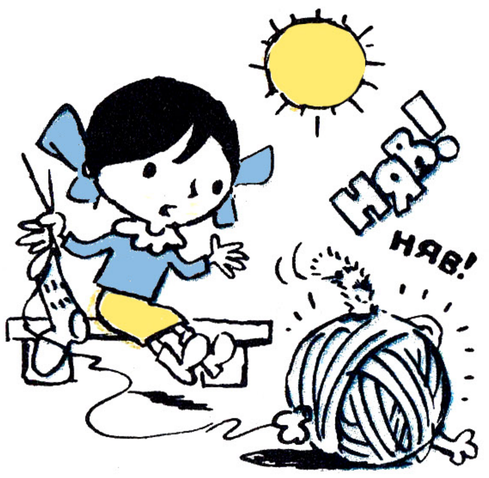

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГУМОРЕСКА

— Як у вас із впровадженням нових обрядів? — запитую я, приготувавши записника і ручку.

— З цим у нас усе гаразд! — бадьоро відгукується інспектор з нових обрядів ЖЕКу номер тринадцять Півчувало і енергійно ворушить своїми вусами. — Оце нещодавно запровадили одну чудову новинку: змінили порядок внесення квартирної плати до прибуткової каси. День народження, весілля, похорон — тут, розумієте, люди самі знають, що та як робити. Кожен на свій смак влаштовує. А от у квартплаті була абсолютна прогалина.

— Але ж заплатити за квартиру, — обережно кажу я, — це так просто...

Півчувало дивиться на мене, мов на малюка, який ще не підозріває, що на світі існує азбука й таблиця множення.

— От-от, — осудливо зауважує він, — ви теж, я бачу, мислите примітивно. А тут суть вловити треба. Як раніше вносили квартплату? Заскочить хтось із членів сім'ї, викладе енну суму — й бувай здоровий. Уявіть собі, навіть неповнолітні платили! Га?! Як це вам подобається?!

В його очах стільки непідробного жаху, що я мимоволі починаю відчувати себе злочинцем. Річ у тім, що я теж довіряв своєму тринадцятирічному синові оплату квартири.

— Зате нині у нас все інакше, — розгладжуючи вуса, продовжує Півчувало. — Не пізніше як за декаду до внесення плати глава сім'ї, він же власник особового рахунку, має подати до ЖЕКу заяву, де вказується: прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, склад сім'ї, соціальне походження, місце роботи й посада (для непрацюючих треба зазначити причину, чому саме вони не працюють), а також дату передбаченого внесення квартплати. Нам, між іншим, удалося добитися виготовлення бланків заяв друкарським способом. Нервів витратили багато, але культуру підвищили.

— Вибачте, а чому, власне, заяву повинен подавати лише глава сім'ї?

— Хай спершу він сам пройметься смислом і духом нового обряду, а потім передає набутий досвід іншим членам сім'ї — як дорослим, так і юному поколінню, — мабуть, Півчувало остаточно розчарувався у моїх розумових здібностях, бо пояснював терпляче, спокійно і навіть трохи іронічно.

— Що ж ви іще запровадили нового у таку буденну процедуру, як внесення квартирної плати?

— О! Все у нас ретельно продумується й готується. Одержавши заяву, ми перевіряємо, чи не є заявник боржником, а якщо він виявиться ним, то підраховуємо суму пені. Ці дані заносяться до офіційного запрошення, котре ми відправляємо квартиронаймачеві. До речі, запрошення ми теж виготовляємо друкарським способом.

— А де ж ви гроші взяли на друкарню?

Півчувало знову глипає на мене, як на пришелепкуватого.

— З коштів на дитячий майданчик, звідки ж іще! Запрошення нам потрібні негайно, а майданчик і зачекати може. Все одно п'ятий рік будується. Так от, у запрошенні ми зазначаємо дату, коли заявник мусить прибути на триденні курси.

— Курси?!

— Еге ж, курси. На них заявник, він же пожилець, слухає лекції про зразкове утримання житлофонду, з питань техніки безпеки в квартирах і так далі.

— І ходять?

— Аякже! Ми дільничних міліціонерів підключили. У нас із цим строго.

— Ну, а самий процес сплати — як він відбувається?

— За півгодини до прибуття платника у прибутковій касі починає грати оркестр. За десять хвилин до встановленого часу звучать героїчні пісні. Як тільки з'являється платник, оркестр виконує туш. Я виголошую коротку промову, тисну квартиронаймачеві руку і підводжу його до касового віконця. Він платить, після чого під звуки маршу йде до виходу, над яким висить транспарант: «Гостинно просимо наступного разу!»

— І багато у вас відвідувачів? — ховаючи записника, цікавлюсь я.

Півчувало похмурніє.

— На жаль, небагато. Свідомість розумієте, в людей ще не на рівні. Усі стараються потрапити до тих кас, де ще не запроваджено новий обряд.

Він нервово термосить вуса, зітхає, а потім твердо проказує:

— Та нічого — ми й туди доберемось!

У його словах дзвенить сувора й непохитна рішучість...

Олександр САЛЕНКО.
м. Херсон.

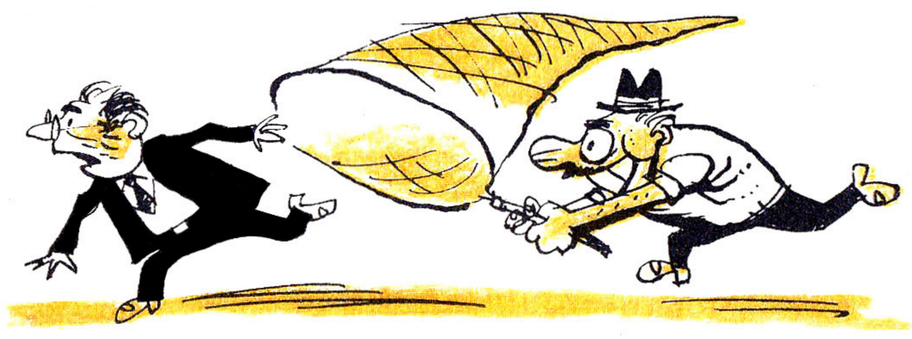

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Туристськими стежками.

Штрихи до портретів

ЧУЙНИЙ

Усім серцем
Твою тугу чує
І розрадить,
І з тобою посумує...
Сам же дума:
«А коли ж то тип цей
За мою велику чуйність
Почастує».

ПРИНЦИПОВИЙ

Свій незмінний принцип
Знає туго:
Винен — критикуй
Хоч брата й друга.
А його
Зачепиш ненароком,
Принцип той
Тобі вилазить боком.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу «Заповіт Ілліча» (Смілянський район) Шкель М. С. і головний агроном колгоспу Волошин І. Т. напрочуд вдало доповнювали один одного. Варто було одному лише натякнути на щось, як другий уже все зметикував.

Отак, без зайвих слів вони провели оригінальний експеримент: зібрали за рік два урожаї кукурудзи. Перший раз — минулої осені. До снігу. А вдруге — те, що залишилося під снігом.

Цілком можливо, у експериментаторів були ще якісь подібні варіанти. Та впровадити їх вони не встигли: після опублікування листа про отаке новаторство («Перець» № 11) Шкеля М. С. та Волошина І. Т. — за безгосподарність, незадовільну організацію проведення сільськогосподарських робіт та інші серйозні недоліки в роботі — з посад знято.

Про це редакції сповістив завідуючий сільгоспвідділом Черкаського обкому Компартії України тов. М. Івлєв.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

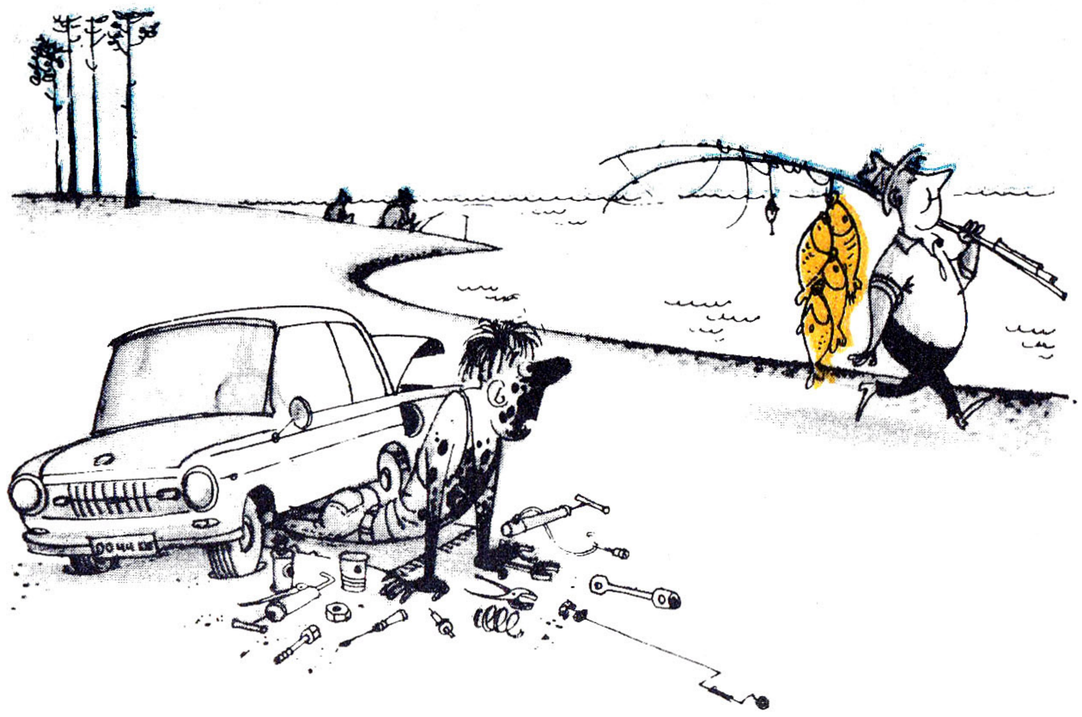

— Може б, і мені треба було вудочки купити, а не машину?..

За райськими воротами

Історійка ця зав'язалася, власне, ще до того, як фірма, де працював наш герой (хай він собі Томом зоветься), збанкрутувала.

Якось коло шинквасу бару доля звела Тома з одним поважним добродієм. (Хай він собі містером Блеком зоветься). Містер Блек не говірким удався, але після якоїсь там спільної чарки Том усе-таки дізнався, що його новий знайомий — тюремний наглядач. А ще після якоїсь чарки закортіло Томові дізнатися, чи не випадало містерові Блеку якщо й не зовсім порішити, то хоча б підстрелити когось із своїх підопічних. Зі службового обов'язку, звісна річ.

Містер Блек, отаке почувши, зиркнув на Тома зневажливо і кинув:

— Обходимося без зброї.

— Звичайно, звичайно, — сказав Том, — ми, слава богу, живемо у вільному світі... Та й кулак у вас — теж слава богу... Але все-таки: тюремний наглядач — без зброї?!.. Такого й уявити собі якось не...

— Хлопче! — перебив його містер Блек. — Ти, видно, взагалі й зеленої уяви не маєш про нашу тюрму. Та що я, чорт візьми, кажу?! Це навіть тюрмою грішно називати! У нас, чорт візьми, не те, що в інших! У нас...

І, підігрітий кількома порціями віскі, містер Блек виголосив аж півторахвилинну промову во славу тюремного способу життя. Американського, звісна річ, способу...

Вимальовувалася така ідилічна картина, що Том і додому пішов із розтуленим од подиву ротом...

А через якийсь час фірма, де працював Том, збанкрутувала, і він перейшов на не солодкі хліби безробіття.

Далі усе рухалося своєю колією: час летів уперед, безробіття і ціни навипередки лізли вгору, а Томів настрій повз униз.

Коли кількість безробітних перевалила за 9-мільйонну мітку, настрій нашого героя опустився до нуля. Нерви явно здавали, і Том подумав, що не завадило б якось відпочити. Але це була недосяжна мрія.

Якось, перечитуючи газети, Том дізнався, що власті для утримання в'язнів пристосовують лікарні, пусті приміщення і навіть намети. Виявляється, в країні бракувало не тільки робочих місць — сутужно стало і з місцями у тюрмах.

Отут-то Томові й пригадалася його зустріч і розмова з містером Блеком. Отут-то й спала йому на думку ідея: якщо в американській тюрмі така благодать, то чому б йому, повноправному громадянинові країни глобальної свободи і необмежених можливостей не скористатися можливістю безплатно підрихтувати своє здоров'я?! Одне тільки печалило: при такому дефіциті місць чесній людині потрапити в тюрму теж нелегко. Тим паче, коли в цьому, крім тієї людини, ніхто інший не зацікавлений.

Аж якось потрапила йому на очі одна газетна замітка. Йшлося в ній про те, що в місті Орланто, у штаті Флоріда, якийсь чолов'яга зайшов до місцевого банку, наставив на касирку пістолет і зажадав од неї 2000 доларів. Але, взявши гроші, не дременув, як слід було б чекати, а крутився в банку доти, поки поліція не прибрала його до рук. Виявилося, що це був якийсь Вільбур Джон Гунтер, якого уже не раз запроторювали у каталажку за такі «наскоки» на банк. А все впиралось у те, що той Гунтер уже другий рік животів без роботи, а у в'язниці, як сам пояснив, він мав дах над головою, харч, і все — безплатно...

Томів настрій підскочив угору: значить, шансів потрапити в тюрму у чесної людини все-таки більше, ніж шансів дістати роботу. Треба тільки проявити ініціативу.

Звичайно, Том знав, що братися за цю справу голими руками — діло непевне. Знав і те, що дістати пістолет у країні необмежених можливостей — не проблема: в самих тільки нью-йоркців є на руках два мільйони одиниць незаконно придбаної цілком надійної вогнепальної зброї. Але в плани чесного Тома це не входило.

Наступного дня він розжився на дитячий пугач, дочекався, коли смеркло і відправився у міський парк.

Томові пофортунило: при виході із парку він застукав якусь бабусю, наставив на неї свою пукалку і чемно попросив позичити два долари. Замість того, щоб зняти гвалт, стара вправним прямим ударом у зуби акуратненько уклала Тома поперек алеї.

Як виявилося, це був один із тих поліціянтів, що маскуються під беззахисних обивателів, аби стати приманкою для грабіжників, яких у американських містах розвелося стільки, що й годі їм уже якусь раду дати.

Очунявши у поліцейській дільниці, Том відчув себе на сьомому небі: перед ним стелилася райдужна дорога в тюрму. Навіть два вибитих поліцаєм передніх зуби не могли спаскудити йому настрою: це була не така уже й велика плата за блага, що очікували на нього за тюремною брамою...

Перше, що здивувало Тома в тюрмі, — це те, що наглядачі були чомусь озброєні. Коли ж другого дня натякнув, що він не проти зіграти одну-дві партії в гольф, йому сказали, щоб не корчив із себе ідіота. Том обурився, і за це розплатився ще одним зубом.

Через кілька днів його вже тільки одне дивувало: як це він міг містерові Блеку повірити?!

Том і досі переконаний, що містер Блек якщо й не набрехав йому, то на п'яну голову наплів нісенітниць...

А між тим, містер Блек правду казав: у його тюрмі в'язням жилося, як у бога за пазухою. Та й не тільки в його тюрмі, а й у Кемп-Лампоці, в Олленвуді й ряді інших, отак само ж укомпонованих. Тут в'язням вільно було і в спорті вправлятися, і в колі родичів та друзів чи й у товаристві знайомих дам приємно час проводити, і на сонечку чи, навпаки, в затінку тента на свіжому повітрі нерви свої зміцнювати, а то й наркотиками душу удовольнити, якщо на кого така забаганка нападала.

Наглядачі ж розгулювали без зброї...

Словом, Том недаремно сподівався, що така тюрма могла б йому цілком курорт замінити.

Але якби ж то містер Блек та був розказав Томові дещо детальніше про все, то Том збагнув би, що пориватися до того омріяного тюремного раю — тільки марно сили тратити. В ті затишні обителі, офіційно тюрмами поіменовані, потрапляють тільки обранці — поважні бізнесмени-шахраї, чиновники-казнокради, солідні хабарники й інші «високопоставлені» злочинці.

Якби ж то, іще раз кажемо, містер Блек був оце Томові розказав, то, може, віра Тома в справедливість і непогрішність американської демократії, в рівність усіх громадян перед законом і дала б тріщину, зате наївний Том принаймні зберіг би цілими усі зуби.

Та й не втратив би віри в порядність містера Блека.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

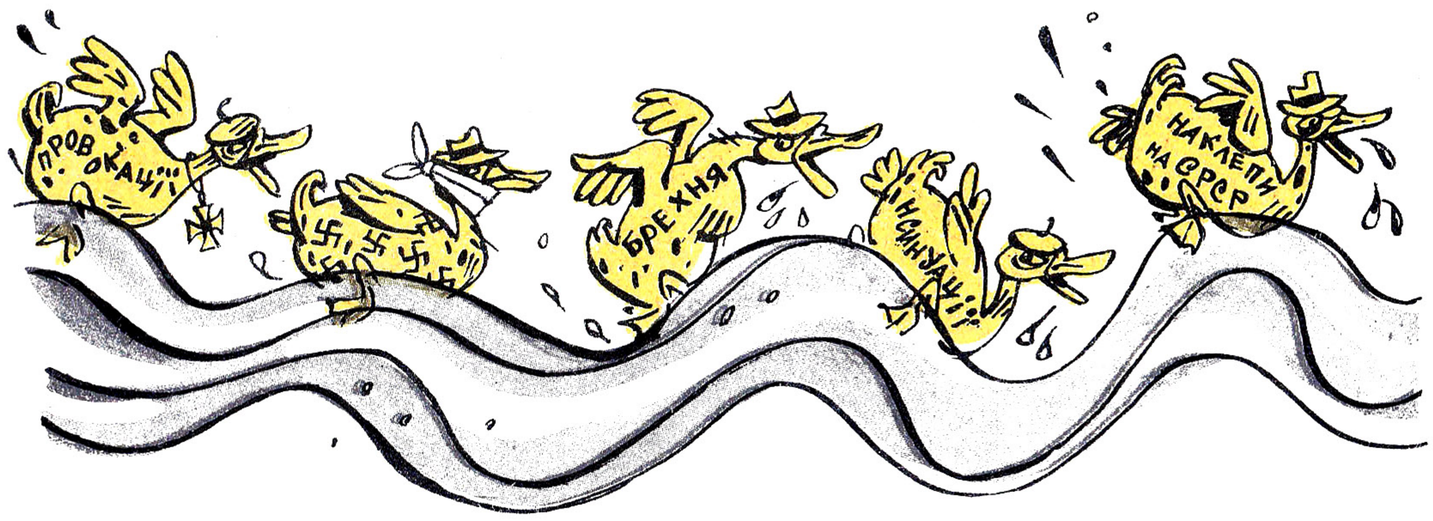

На хвилях радіо «Свобода».

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ЩО Я ЗА ЦЕ МАЮ?

Заскочив я вранці на ринок. Квіти треба було купити. Пройшовся між торговими рядами — сподобався один букетик. Понюхав.

— Не дуже пахне,— мовив я чоловікові, який тримав того букетика. Мовив і зібрався йти далі. А чоловік мене за рукав:

— Стоп! А гроші хто буде платити?

— Які гроші?— аж отетерів я.

— Квіти нюхав?

— Нюхав.

— То жени п'ять копійок. А ти як думав, на дурничку нанюхатися? Е-е-е! Нема дурних. Позвикали. Один понюхав, інший понюхав. А що я за це маю?

«І є ж такі індивіди!— подумав я.— Зразу — «що я за це маю?» А невже мало, що люди милуються прекрасним витвором природи, невже у них тільки корислива ціль на думці?»

Одне слово, прийшов я на роботу, розказав про це товаришам.

— Та то, мабуть, чоловік пожартував,— кажуть вони.— Ти он краще ранкову пошту почитай. Ось цього листа. Це тобі не базарна історійка.

«Діло було так,— писалося в листі,— інвалід Вітчизняної війни В. Д. Дудко посадив біля будинку № 13, що по бульвару Давидова в Києві, виноградну лозу. А треба сказати, що мешкав він аж на третьому поверсі. Але виноград повився, повився і незабаром сягнув аж четвертого. І, можливо, повився б і вище, якби не Е. М. Штивельбанд. Вона мешкала на першому поверсі і чомусь твердо була переконана, що вся рослинність, яка росте під її вікнами, належить тільки їй. Вона не могла спокійно навіть дивитися, як жителі верхніх поверхів милуються «її» виноградною лозою. Від цього в неї пропадали і сон, і апетит.

— Ну, що я за це маю, що вони милуються?— аналізувала вона.— Анічогісінько!..

Це її просто обурювало. Так обурювало, що одного разу вона не витримала і перерізала ту лозу на рівні другого поверху. Перерізала, і аж тоді від душі одлягло, навіть апетит з'явився. Тепер дзуськи комусь милуватися виноградом, окрім неї.

Мешканці верхніх поверхів З. П. Уварова, Ю. Ф. Шевченко, В. Д. Дудко, у свою чергу, обурилися. Та оскільки Е. М. Штивельбанд їх і слухати не хотіла, вони поскаржились у виробниче управління підприємств зеленого будівництва «Київзеленбуд». Незабаром отримали й відповідь. Мовляв, факти підтвердилися, але тому, що виноград знищено не повністю, а тільки обрізано, то Е. М. Штивельбанд попереджено. В разі повторення подібного, її буде притягнено до адміністративної відповідальності. Акта, складеного працівником контори зеленого господарства, передано в будинковий комітет.

— Про який акт іде мова?— здивувалися З. П. Уварова, Ю. Ф. Шевченко і В. Д. Дудко. Здивувалися, до речі, не безпідставно.

Адже ніякого акта ніхто не складав. Агроном контори зеленого господарства Дарницького району В. Т. Дзюбко, який перевіряв скаргу на місці, тільки пообіцяв це зробити найближчим часом. Чекали вони того акта, чекали — нема. Тиждень, нема, два... Лише після численних нагадувань В. Т. Дзюбко спромігся скласти акт і вручити З. П. Уваровій.

— Ось тут розпишіться,— мовив він, — і віднесіть, якщо маєте таке бажання, в будинковий комітет. На цьому бувайте здорові!

А тим часом Е. М. Штивельбанд, відчувши безкарність, продовжує запевняти своїх сусідів: «А дзуськи хоч один листочок МОГО винограду кине тінь на ваші вікна».

Прочитав я листа і загорівся благородним гнівом. Мовляв, як це так можна, треба ж врешті й совість мати і т. д. А коли трохи заспокоївся, то вирішив, що гнів тут ні до чого. Бо Е. М. Штивельбанд ще й дякувати треба. За що? А уявіть, якби вона взяла ножівку і попідчикрижувала ще й дерева, що ростуть під вікнами. Щоб вище першого поверху не росли.

А що, при позиції, яку зайняв у цій справі «Київзеленбуд», ще й не таке могло статися.

М. ПРУДНИК.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хлопці, мені пора — я полетів!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

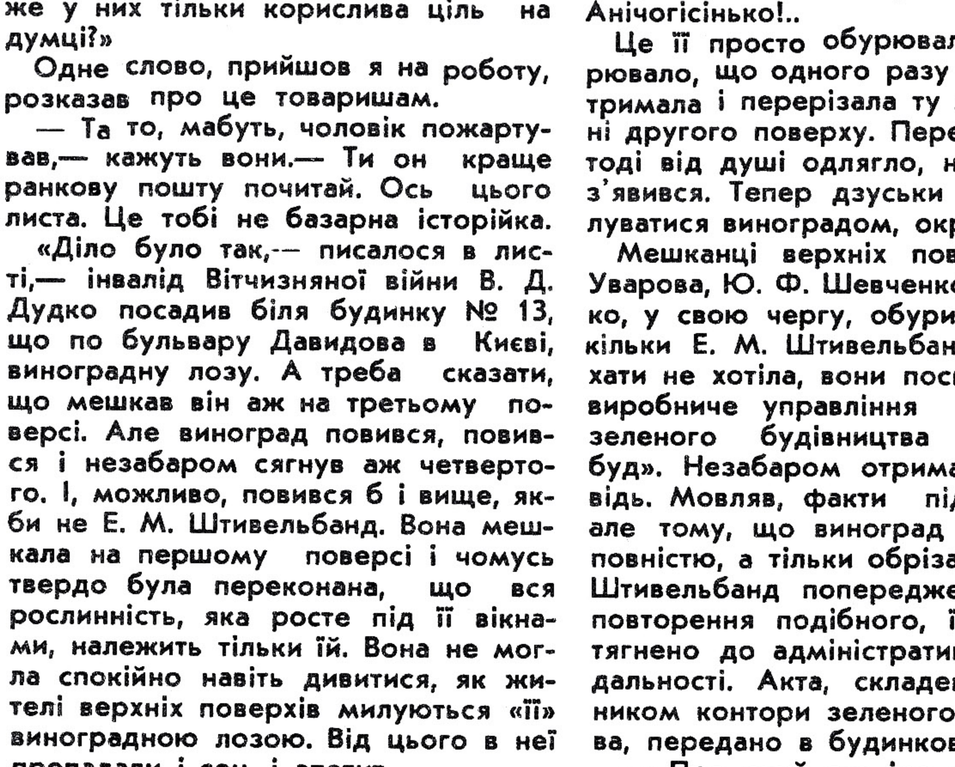

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

ЗАПОБІЖНІ ЗАХОДИ

— Але ж я точно пам'ятаю, що учора ввечері ремінь іще був на мені!

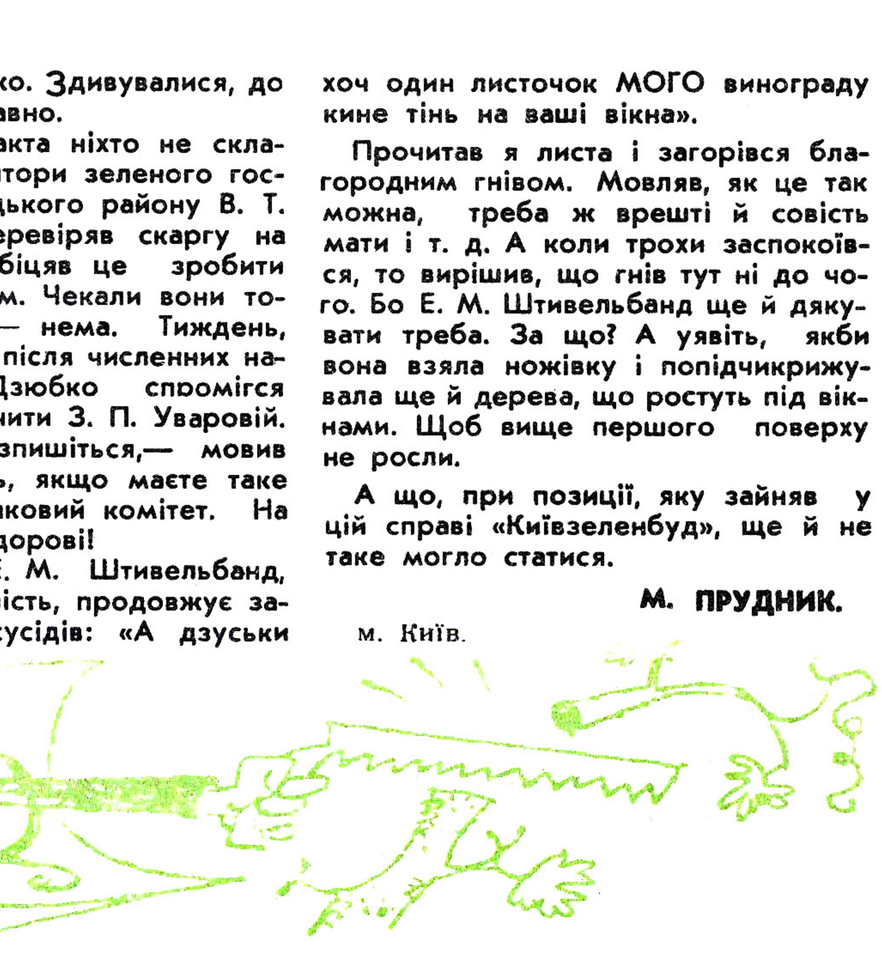

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ВОЖИК» — Мінськ, «ДАДЗІС» — Рига, «ПІККЕР» — Таллін, «ВОЗНІ» — Єреван, «ШЛУОТА» — «Вільнюс, «КИРПИ» — Баку, «КАПКАН» — Чебоксари, «ХЕНЕК» — Уфа, «ПАЧЕМИШ» — Йошкар-Ола.

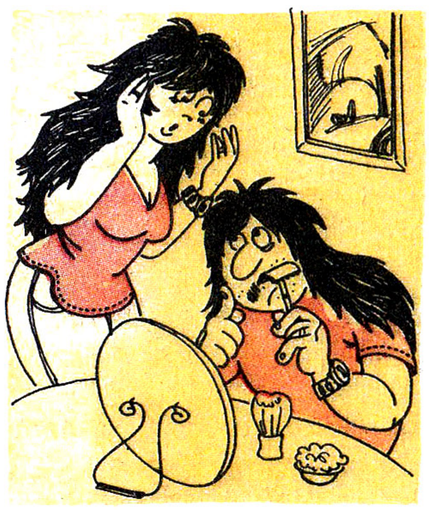

— Ти поголив вуса?! Як же тепер нас розрізнятимуть?!

Без слів.

— Мені там новий капелюшок помнуть!

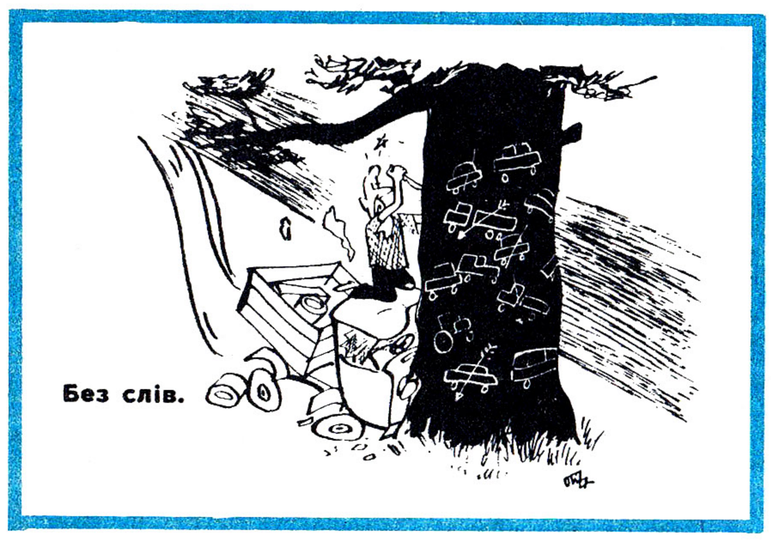

Без слів.

— Ну, друже, зараз вип'ємо. Я тут п'ятірку заховав.

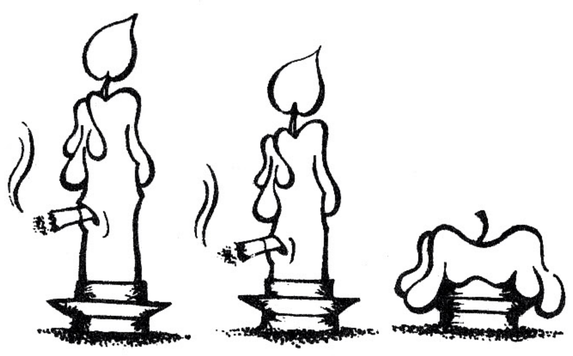

Без слів.

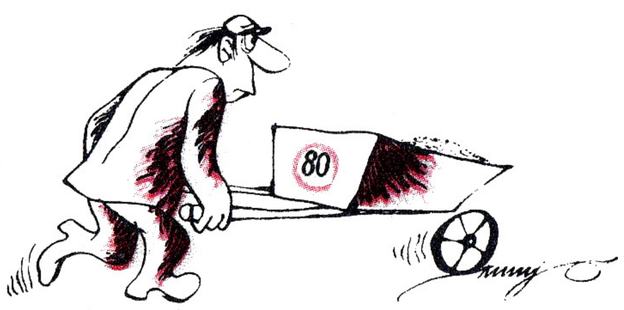

Без слів.

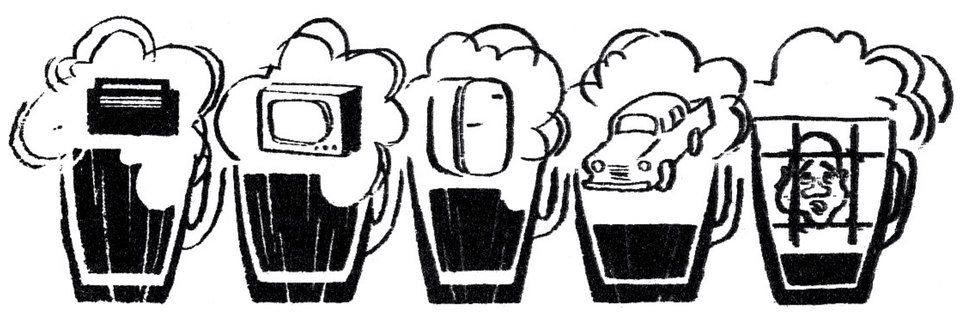

Сила піни.

Друже перче!

Чи знаєш ти, як позбутися такої неприємності, коли тобі на голову починає капати зі стелі? Дуже просто: переселитися в інше приміщення! Так, приміром, вчинило правління нашого сільського споживчого товариства із господарчим магазином, коли в ньому почав протікати дах: госпмаг негайно закрили і перевели в інше село, Вороньки, за сім кілометрів звідси. Ми, звісно, не проти, щоб і у Вороньках був господарчий магазин, але ж навіщо було закривати наш? І ще одне нас хвилює: ну ж добре, якщо у тому, вороньківському магазині дах добре тримається, — а як, не дай боже, і там потече? Хто зна, за скільки верст можуть тоді запроторити наш госпмаг! Деякі наші односельці вже почали про всяк випадок тренуватися в марафонському бігові: а раптом знадобиться?

Д. ІЛЬЄНКО.

с. Свидовець
Бобровицького району
на Чернігівщині.

Наш новостворений Драбовецький радгосп-завод спеціалізується на вирощуванні та переробці м'яти і кропу. А оце почали задумуватись: чи не відкрити нам ще й цех по виготовленню учнівських портфелів?

На цю думку наштовхнули нас працівники Черкаського облпостачзбуту. (склад № 7, що по вулиці XX партз'їзду, 3 у Черкасах), де ми для потреб господарства закуповували відра й мотузки. Тут нам до згаданого товару без усяких розмов накинули 200 замків до учнівських портфелів. Як не переконував представник радгоспу, що ми не збираємося випускати портфелів, бо у нас зовсім інший профіль, — відповідь була одна:

— Не берете замків — не дамо й відер та мотузків.

Довелось брати й замки. Хоч їх вартість і невелика, але що нам з ними робити? Невже й справді відкривати цех по виготовленню портфелів? Але де гарантія, що завтра на тому ж складі нам не підсунуть, скажімо, велосипедних ланцюжків? Перекваліфіновуватись на виробництво велосипедів чи як?

м. ДИКИЙ,
секретар парторганізації.

с. Драбівці
Золотоніського району
на Черкащині.

Народні усмішки

ТОЧНА ДАТА

Під час розгляду справи про розлучення суддя питає чоловіка:

— Коли, приблизно, розпочалися сварки у вашому домі?

— Не приблизно, а точно — 8 вересня 1968 року.

— Але звідкіля така точність? — дивується суддя.

— Така дата запам'ятовується на все життя,— відповідає чоловік. — Це день реєстрації нашого шлюбу.

ВИХОВАННЯ

Громадянин середнього віку обурюється в автобусі:

— Коли вже, нарешті, як слід виховуватимуть сьогоднішню молодь!

— А чого ви, власне, так хвилюєтесь? — дивується один із пасажирів.— Адже хвилину тому юнак поступився вам місцем.

— Так, але моя дружина ще й досі стоїть!

Надіслав Ю. ГЛУХОВЦЕВ.

м. Глухів
Сумської області.

ЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП

Викладач електротехніки перевіряє домашнє завдання. В зошиті одного студента поряд з електричними схемами намальовано дівчину.

— Що це таке? — вказав на малюнок викладач.

— Ліричний відступ, — посміхнувся студент.

Надіслав В. ТОМИН.

м. Львів.

ДОБРИЙ СТОРОЖ

Йде ранесенько голова колгоспу на господарство, а назустріч йому сторож.

— Ну, як сторожувалося? — питає голова.

— Та вроді добре,— відповідає сторож,— тільки вночі в коморі був хтось, узяв щось і пішов кудись.

Надіслав С. КИРИЛЬЦОВ.

с. Шпичинці
Деражнянського району
Хмельницької області.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ПЕРЕЦЬ» НА 1978 РІК

«ПЕРЕЦЬ» — корисний для всіх!

ВІН ЛІКУЄ

від бюрократизму, зазнайства, рвацтва, підлабузництва, бракоробства та інших небезпечних хвороб!

ПОСПІШАЙТЕ

у найближчі поштові відділення і агентства «Союздруку», де ви можете без будь-яких обмежень передплатити

«ПЕРЕЦЬ»

по таких цінах:

на рік — 4 крб. 80 коп.
на 6 місяців — 2 крб. 40 коп.
на 3 місяці — 1 крб. 20 коп.

Ціна одного номера — 20 коп.

Тим, хто забариться із передплатою, придбання «Перця» у кіосках не гарантуємо.

НЕ ПОМІТИВ ЗНАКУ

Мчав у суд Федот на «Волзі»,
Поруч жінка з ним — сумна...
Раптом десь на півдорозі
Озивається вона:
— Ось на цьому повороті —
Присягавсь мене кохать,
А тепер везеш до суду,
Щоб розлучення узять...
— Був тоді туман великий, —
Посміхнувся зло Федот, —
Каюсь, не помітив знаку
«Небезпечний поворот».

Микола ДМИТРІЄВ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

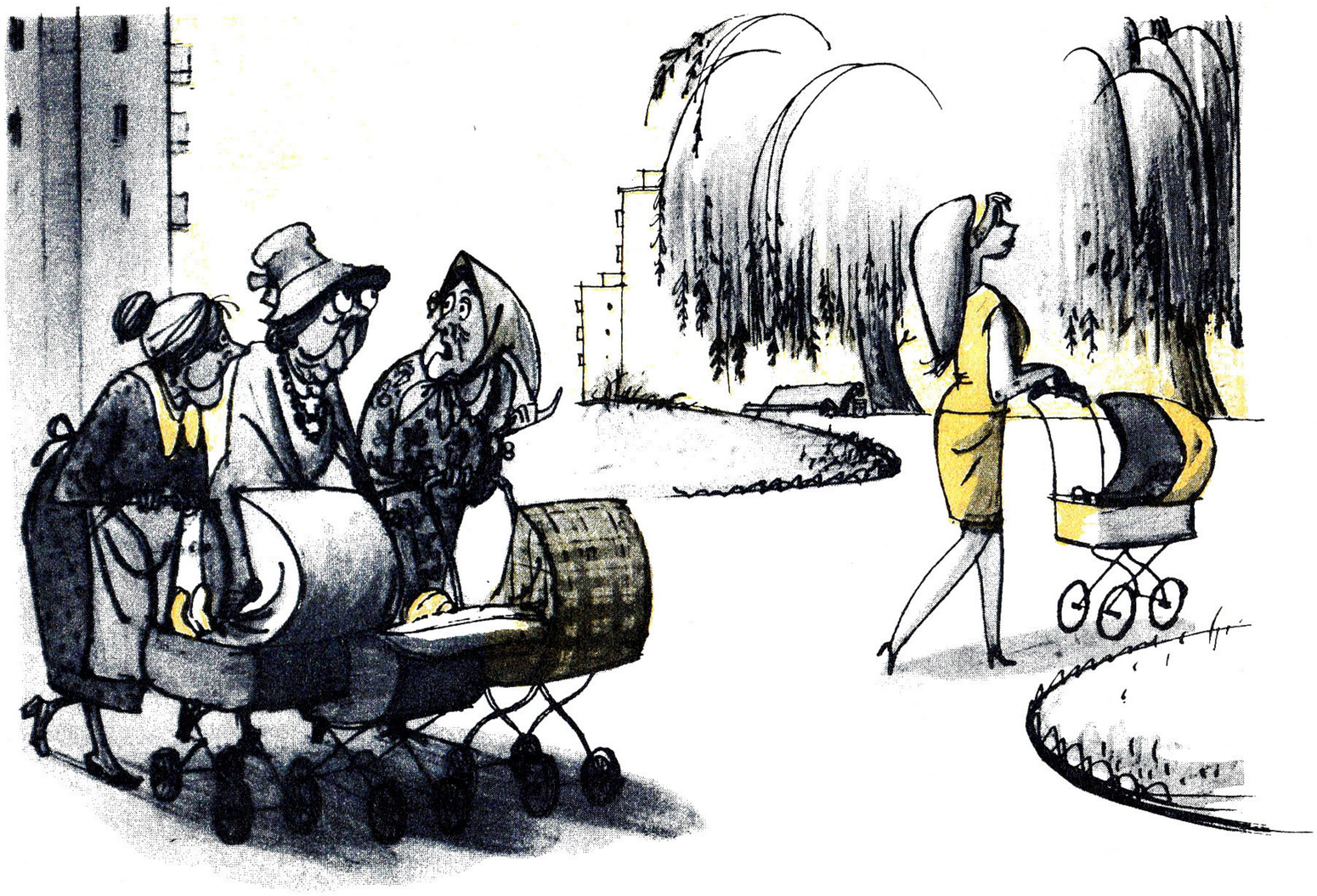

— Сердешна, сама возить! Мабуть, сирота...

«Головному зоотехніку прибути 20. V 1977 р на 11 год. ранку в трест радгоспів, мати з собою теличок, які вирощуються для поповнення маточного поголів'я корів».

(З телефонограми).

Надіслав І. НАЗАР.

* * *

«Коли Катерина покінчила життя самогубством, вона полегшено зітхнула».

(З учнівського твору).

Надіслала С. Г.

* * *

«Борщ з капустою».

(З меню в кафе).

Надіслала Л. ПАВЛОВСЬКА.

«1-го червня 1977 р. о 7-й год. ранку в с. Луценки відбудеться тех. огляд автомобілів і мотоциклів, які є в особистому користуванні. На тех. огляд прибути з косами для заготівлі сінажу 1 тона на чоловіка».

(З оголошення).

Надіслав М. ЧЕРНЯХ.

* * *

«На колгоспних буряках колгоспу імені Івана Франка випасалося три голови худоби і одна корова».

(З доповідної).

Надіслав О. ГАВРИЛЮК.

«Коли я звернувся до начальника цеху і хотів пояснити причину невиходу на роботу, він до мене не повернувся і говорив зі мною спиною».

(Із заяви в завком).

Надіслав В. НАГОРНИЙ.

* * *

«Сб'ява
Сьогодні і ввечері кіно:
«100 г для хоробрості» дітям до 16 років можна».

Надіслав О. ЛИСЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 2 журналу за цей рік було надруковано фейлетон «За інерцією», в якому розповідалося про недоліки в роботі культурних закладів міста Лубен.

Секретар Полтавського обкому КП України тов. І. Горобець повідомив редакції, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце. Виступ «Перця» обговорено на засіданні Лубенської міськради, де голові виконкому тов. Гончарову І. П. вказано на упущення в роботі по керівництву закладами культури. Для виправлення існуючого становища міський відділ культури укомплектовано досвідченими кадрами. Бібліотеці медичного училища надано нове приміщення, міську бібліотеку для дітей відремонтовано. В цьому році передбачено розширити приміщення бібліотеки заводу «Комунар», а бібліотеки заводу лічильних машин — після реконструкції адмінкорпусу підприємства. Міській бібліотеці для дорослих виділяється нове приміщення площею 285 кв. метрів у житловому будинкові, спорудження якого буде завершено в 1978 році.

Фейлетон також розглянуто обласним управлінням культури. З метою поліпшення роботи бібліотек проведено семінар бібліотечних працівників міста Лубен.

★ Жителі села Уховецьк (Ковельський район) поскаржилися Перцеві на те, що вже два роки минуло, як дорогу до їхнього села вимостили бруківкою, а автобус з райцентру до них досі чомусь не ходить.

Цього листа було опубліковано в № 8 журналу.

Заступник начальника Волинського обласного управління пасажирського автотранспорту тов. В. І. Попко повідомив редакції, що нині до села Уховецьк ходить приміський автобус Ковель — Озерне, який повністю задовольняє потреби мешканців села.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 17 (1011) (на украинском языке). **Виходить двічі на місяць.** Здано до набору 2. VIII. 1977 р. Підписано до друку 19. VIII. 1977 р. БФ 12791. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 03675. Тираж 3.180.000.

© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

СОЦІАЛЬНІ ПАРТНЕРИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Марно було б шукати в основному законі США положення про право на труд: його немає ні в конституції, ні у поправках до неї. Масове безробіття було і є невиліковною соціальною болячкою країни. Приблизно 10 мільйонів безробітних — така жорстока реальність сьогоднішньої Америки.

(З газет).

— Бачиш: і в тебе, і у мене кругленькі цифри!